

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **JUDr. M. S., soudní exekutor**
X
se sídlem X
zastoupený Mgr. Janem Válkem, advokátem
se sídlem Vítkova 247/7, Praha 8 – Karlín

proti

žalovaný: **Ministerstvo spravedlnosti**
se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2 – Nové Město

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2019, č. j. MSP-680/2018-OED-SEU/13,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2019, č. j. MSP-680/2018-OED-SEU/13, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Válka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím vytkl žalobci nedostatky v exekuční činnosti podle § 7a zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 31. 5. 2019. Žalobci bylo vytknuto, že v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 098 Ex 2018/06 neučinil všechny kroky k tomu, aby měl najisto postavenou majetkovou situaci povinné V. P., když nezjistil dotazem u obchodní společnosti HYPO STAR a. s., zda byla povinná V. P. odměňována za práci prokuristky, kterou vykonávala od 28. 4. 2011 do 25. 9. 2013, a to i za situace, že na výkon funkce prokuristky byl žalobce upozorněn dne 6. 8. 2013. Tímto jednáním měl žalobce porušit § 2 odst. 2 exekučního řádu a čl. 5 Pravidel profesionální etiky a soutěže soudních exekutorů (dále jen „Pravidla“), v tom smyslu, aby výkon povolání byl vykonáván svědomitě a pečlivě. Dále bylo žalobci vytčeno, že v protokolu o úkonu ze dne 3. 12. 2012 nejsou označeni oprávněná a povinná, čas úkonu, jména přítomných účastníků, protokol není podepsán zaměstnancem soudního exekutora a přítomnými účastníky. V tomto jednání byl shledán rozpor s ustanovením § 2 odst. 2 písm. b), c) a odst. 3 vyhlášky č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu další a exekuční činnosti, ve znění pozdějších předpisů, který předepisuje náležitosti protokolu o úkonu, a v rozporu s čl. 5 Pravidel.

II. Předcházející řízení

2. Za tato jednání již byla žalobci uložena výtka podle exekučního řádu rozhodnutím ze dne 13. 3. 2014, č. j. MSP-524/2013-OSD-ENA/12. Tímto rozhodnutím bylo žalobci vytknuto, že v případě nezjištěné prokury místo porušení § 2 odst. 2 exekučního řádu jako v nyní projednávané věci porušil § 46 odst. 1 exekučního řádu, tedy nepostupoval rychle a efektivně. Porušení čl. 5 Pravidel zůstalo nezměněno. Ve vztahu k výtce za nesplnění náležitosti protokolu žalovaný vytkl žalobci porušení § 2 odst. 2 písm. b), c), e) a odst. 3 vyhlášky č. 418/2001 Sb. Tedy nově nyní nevytkl porušení § 2 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 418/2001 Sb. a naopak vytkl nově porušení čl. 5 Pravidel i ve vztahu k tomuto jednání. Toto rozhodnutí (výtku) ze dne 13. 3. 2014 Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zrušil rozsudkem ze dne 23. 1. 2019, č. j. 10 A 76/2014-87 (dále jen „zrušující rozsudek“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud ve zrušujícím rozsudku uvedl, že ze správního spisu nevyplývá, že povinná v době výkonu funkce prokuristky disponovala nějakým příjmem z této činnosti, proto samotná skutečnost, že žalobce neprovedl dotaz na výkon této činnosti, nezpůsobuje porušení rychlosti a efektivnosti výkonu funkce exekutora. Podle městského soudu ani nijak dále z rozhodnutí neplyne, že by vytýkané opomenutí žalobce mělo vliv na rychlost a efektivitu exekučního řízení (bod 34 zrušujícího rozsudku). Ve vztahu k výtce týkající se protokolu (písemnosti) ze dne 3. 12. 2012 městský soud uvedl, že z ničeho neplyne, že daný protokol se měl týkat exekuční činnosti, jelikož z protokolu není zřejmé, že by se měl týkat sjednání splátek či mobiliární exekuce. Nebyla tak zřejmá povaha úkonu, proto nebylo zřejmé, zda se na protokol měla aplikovat vyhláška č. 418/2001 Sb. vztahující se na úkony provedené v rámci exekuční činnosti (bod 37 zrušujícího rozsudku). Soud rovněž uvedl, že žalovaný neumožnil žalobci vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke sporovanému protokolu. Městský soud proto žalovaného zavázal, aby v dalším řízení doplnil skutková zjištění tak, aby mohl posoudit, zda opomenutí učinění dotazu na funkci prokuristky mělo vliv na rychlost a efektivnost exekučního řízení; doplnil skutková zjištění o povaze písemnosti ze dne 3. 12. 2012 a umožnil žalobci, aby se k této písemnosti vyjádřil.
3. Žalovaný v navazujícím řízení vyzval dne 11. 2. 2019 žalobce, aby uvedl, z jakého důvodu nejsou v protokolu o úkonu ze dne 3. 12. 2012 označeny oprávněná a povinná, čas úkonu, jména a příjmení přítomných osob a jména přítomných účastníků, protokol není podepsán zaměstnancem

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

žalobce a přítomnými účastníky. Žalobce k této výzvě v přípisu ze dne 12. 2. 2019 uvedl, že nesouhlasí s názorem městského soudu v tom, co je úkon exekuční činnosti. Podle žalobce je úkon exekuční činnosti takový úkon, který je svěřen pouze exekutorovi. K samotnému protokolu žalobce uvedl, že z protokolu je zřejmé, že vykonavatel jel do místa bydliště, aby zvážil mobiliární exekuci. Na místě kontaktoval povinnou a na její pozvání provedl návštěvu. Při návštěvě vizuálně zjistil, že mobiliární exekuce je nevhodná a naopak se domluvil na dalším kontaktu a způsobu placení. Dle žalobce místní šetření není prováděním exekuce, jelikož absentovala prohlídka dle § 325b odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

4. Žalovaný dále vyzval exekutorku, jež měla exekuční věc dále přidělenou, aby soudu poskytla exekuční spis a sdělila výši pohledávky, kterou zbývá vymoci.
5. Následně žalovaný vydal žalobou napadenou výtku ze dne 16. 5. 2019, která byla žalobci doručena dne 23. 8. 2019. V rozhodnutí uvedl, že výkon prokuristy je informací veřejně dostupnou v obchodním rejstříku. Získání této informace není náročné časově, technicky, organizačně ani personálně. Výkon funkce prokuristy je typicky odměňován. Na výkon funkce prokuristky povinnou byl žalobce upozorněn ve stížnosti oprávněné, která byla žalobci doručena dne 6. 8. 2013. Po této výzvě disponoval žalobce dostatečnou lhůtou k provedení dotazu, než byla prokura z obchodního rejstříku vymazána. Nebylo dostatečné, že žalobce požádal o součinnost Českou správu sociálního zabezpečení nebo Všeobecnou zdravotní pojišťovnu, neboť příjmy z prokury nemusí podléhat odvodům pojistného. K druhému skutku je ve výtce uvedeno, že z protokolu z 3. 12. 2012 plyne, že zaměstnanec žalobce navštívil na jejich adrese bydliště povinné, se kterými byly dohodnuty splátky ve výši 1 000 Kč. Z finančního přehledu v exekučním spise vyplývá, že od 27. 12. 2012 do 30. 7. 2013 povinní hradili svůj závazek ve splátkách ve výši 1 000 Kč měsíčně. V přípisu ze dne 12. 2. 2019 žalobce uvedl, že jeho zaměstnanec jel do místa bydliště, aby zvážil mobiliární exekuci. Na místě kontaktoval povinnou a provedl návštěvu, při níž zjistil, že mobiliární exekuce je nevhodná, a domluvil se na dalším kontaktu a způsobu placení. Z obsahu protokolu i z vyjádření je zřejmé, že v daném případě šlo o místní šetření spojené s dohodou o dalším způsobu placení, které je běžnou exekuční činností, kterou zaměstnanci soudních exekutorů při své práci vykonávají. Tento úkon byl předběžnou lustrací majetku povinného v místě bydliště. Na tomto místním šetření bylo i jednáno, v jakém časovém intervalu a v jaké výši bude dluh splácen, a byla vizuálně zjišťována majetková situace povinných. Je-li za této situace sepsován protokol, musel splňovat všechny podstatné náležitosti podle § 2 odst. 2 vyhlášky č. 418/2001 Sb. Povinné osoby tak musely svým podpisem stvrdit obsah protokolu a dohodu o splátkách.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. Pro přehlednost uvede městský soud jednotlivé námitky v samostatných kapitolách, ve kterých i shrne vyjádření žalovaného k daným námitkám.

III. A Absence součinnostního dotazu na výkon funkce prokuristky

7. Žalobce v podané žalobě namítá, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem městského soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku, jelikož nedoplnil skutková zjištění týkající se funkce prokuristy.
8. Žalobce namítá, že podle ustanovení § 47 exekučního řádu je výhradně věcí exekutora, jakým způsobem provede exekuci. Toto základní pravidlo má zpřesnění v ustanovení § 58 exekučního řádu, který uvádí primární a sekundární způsoby provedení exekuce podle závažnosti újmy povinnému, je tedy základní zásadou právní úpravy exekuce, že způsob exekuce určuje exekutor.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Stejně tak rozsah součinnosti je dán úvahou exekutora v dané věci, neexistuje žádný zákonný či doporučený rozsah povinných součinností. Exekuční řád v ustanovení § 33 připouští desítky různých typů subjektů, které jsou povinny poskytnout součinnost. Individuálních subjektů tak jsou tisíce nebo desítky tisíc. Kromě toho existují na internetu stovky volných zdrojů, z kterých lze zjistit informace o povinném a jeho majetku, je naprosto nemyslitelné uvedený počet subjektů obesílat se žádostí o součinnost. Exekutor, který jinak provádí exekuci v souladu se zákonem, proto nemůže být trestán za to, že neprovede veškeré teoreticky myslitelné úkony ke zjištění majetku povinného. Žalovaný pak uložením výtky potrestal žalobce podle jeho názoru za skutečnost, že povinná může mít majetek, který ve skutečnosti nemá. Pokud by totiž výtku skutečně směřovala k tomu, že žalobce nezjistil příjem povinné za výkon funkce prokuristky, měl žalovaný vzít v potaz, že takový příjem, pokud by byl dostatečný na srážku ze mzdy (resp. z jiného příjmu) by podléhal poplatkové povinnosti zaměstnavatele resp. plátce odměny vůči zdravotní pojišťovně. Odvody zdravotním pojišťovnám z příjmů povinného však jsou předmětem součinnostního dotazu exekutora běžně a bylo tomu tak i ve věci předmětné exekuce. Výtku tak byla žalobci udělena za to, že povinná by mohla mít majetek, který nemá, a exekutor se spokojil pouze s jedním zdrojem této informace (tj. ze zprávy od zdravotní pojišťovny). Pokud exekutor má postupovat v souladu s ustanovením § 46 exekučního řádu rychle a účelně a dbát ochrany práv účastníků řízení i třetích osob (což mj. znamená nezvyšovat náklady exekuce zbytečnými úkony) je naprosto samozřejmé, že se exekutorovi nepodaří zjistit veškerý majetek povinného, neboť na druhé straně stojí většinou nespolupracující povinný. Takové nezjištění však nemůže být nedostatkem v jeho činnosti, pokud nebyl exekutor v dané oblasti absolutně pasivní. V daném případě však exekutor příjmy povinné prověřil s negativním výsledkem, a proto nebyl důvod cokoli prověřovat dále a zvyšovat tak náklady exekuce.

9. Žalobce nesouhlasil s žalovaným ani v tom, že neučinil dotaz na obchodní společnost HYPO STAR a. s. ani poté, co byl na výkon funkce prokuristky výslovně upozorněn. Na tuto skutečnost nebyl ze strany oprávněné nikdy upozorněn, jelikož oprávněná tuto skutečnost sdělila jen žalovanému ve stížnosti ze dne 1. 8. 2013. Výmaz prokury z obchodního rejstříku byl učiněn dne 25. 9. 2013, tedy jen krátce po podání stížnosti. Žalobce tak neměl časový prostor na nově známou skutečnost zareagovat.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podle závazného právního názoru městského soudu ve zrušujícím rozsudku doplnil skutkový stav, když vyžádal exekuční spis a aktuální stav exekučního řízení. Následně vyhodnotil nově skutkový stav, jež se promítl do právní kvalifikace, když neshledal porušení § 46 odst. 1 exekučního řádu, neboť nebyl prokázán vliv na rychlost a účelnost exekučního řízení, ale vytknul žalobci, že nejednal svědomitě a pečlivě.
11. Žalovaný k dané námitce uvedl, že soudní exekutor je povinen provádět v pravidelných intervalech komplexní prošetření majetkových poměrů povinné. To žalobce v posuzované věci neučinil a nezjistil tak, že povinná byla prokuristkou od 28. 4. 2011 – 25. 9. 2013 a od 4. 7. 2013 je členkou statutárního orgánu akciové společnosti. V důsledku toho ani nezjistil, zda z těchto aktivit plynuly povinné postižitelné příjmy. Toto nenapravil ani po 6. 8. 2013, když mu byla žalovaným přeposlána stížnost oprávněné, v níž byla existence prokury výslovně zmíněna. Je na žalobci coby na soudním exekutorovi, aby přijal vhodná personální i organizační opatření, aby dostal svým povinností. Příjmy z prokury nemusí nutně podléhat odvodům pojistného odváděné zaměstnavatelem, proto nepostačilo učinit součinnostní dotazy na zdravotní pojišťovny a orgány sociální zabezpečení.

III. B Náležitosti písemnosti ze dne 3. 12. 2012

12. I ohledně druhého vytýkaného skutku žalobce namítá, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem městského soudu, jelikož neúplně zjistil skutkový stav a neumožnil žalobci se vyjádřit k povaze vytýkané písemnosti. Přestože žalobce hájil svůj postup a tento zdůvodnil, žalovaný se s tvrzeními žalobce nikterak nevypořádal a v napadeném rozhodnutí naopak vytrhnul odpovědi z kontextu.
13. Dále žalobce uvedl, že písemností ze dne 3. 12. 2012 je zaznamenána informace vykonavatele z výjezdu. Jde o formu úředního záznamu nazvaného „*protokol o úkonu*“. Podle názoru žalobce jde však o úřední záznam bez jakékoliv předepsané formy. Jediné, nad čím by bylo možné spekulovat, je nevhodné pojmenování (standardně používaný program pro exekutory však podle žalobce nemá ani jinou vhodnou šablonu), to však nemůže být bráno jako nedostatek v činnosti. Vytýkaný dokument je záznam vykonavatele, který na místě byl zjistit nějaké informace, neprováděl však soupis. Jde de facto o elektronickou zprávu. Z obsahu listiny není zřejmé, že by byla na místě konána nějaké činnost podřaditelná pod pojem výkonu exekuční činnosti podle hlavy třetí exekučního řádu. Z listiny ani nevyplývá, že by se mělo jednat o protokol zaznamenávající provedení mobiliární exekuce, nebo že by obsahem „jednání“ mělo být sjednání splátek, neboť listina hovoří pouze o tom, že blíže určeným způsobem byly sjednány splátky od prosince roku 2012.
14. Žalovaný je názoru, že splnil závazný právní názor městského soudu, když doplnil skutková zjištění o vyjádření žalobce ze dne 12. 2. 2019. Z vyjádření žalobce je patrná povaha jím učiněného úkonu, který měl být posuzovanou písemností zaznamenán. Žalovaný je názoru, že se jednalo o místní šetření v rámci exekuční činnosti, o němž měl být sepsán protokol. Vstoupí-li zaměstnanec exekutora do místa bydliště povinné, aby zvažil mobiliární exekuci, prohlíží movité věci povinné a vyvíjí snahu domluvit s povinnou hrazení pohledávky formou splátek, jedná se jednoznačně o úkon provedený v rámci exekuční činnosti.

III. C Stanovisko exekutorské komory

15. Žalobce uvedl, že požádal o právní stanovisko prezidium exekutorské komory, které dne 5. 5. 2014 pod značkou PaL/14/14 vydalo stanovisko, které je plně v souladu s názorem žalobce. Žalobce tak jednal podle doporučení profesní komory.

IV. Posouzení žaloby

16. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná.
17. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce sice navrhl provedení důkazu, avšak to samo o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Veškeré důkazy (str. 7 žaloby), jež žalobce navrhoval k provedení jsou totiž obsaženy v žalovaném předloženém správním spise, a to i stanovisko prezidia exekutorské komory ze dne 5. 5. 2014, značky PaL/14/14. Správním spise se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
18. Soud na úvod poznamenává, že v minulosti nebyla zjevná povaha výtky podle § 7a exekučního řádu. Tuto nejistotu odstranil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne

10. 7. 2018, čj. 9 As 79/2016-41, č. 3779/2018 Sb. NSS, ve kterém uvedl následující: „Rozšířený senát tedy uzavírá, že výtky podle § 30 odst. 3 zákona státním zastupitelstvem, ve znění účinném od 1. 3. 2002, je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Soudní ochrana proti této výtce proto musí být poskytnuta formou žaloby proti tomuto rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. Na ukládání výtky se použijí pouze základní zásady činnosti správních orgánů podle § 2 až 8 správního řádu. Povahu výtky je za stávající právní úpravy nutno vykládat shodně pro státní zástupce, soudce, notáře i soudní exekutory.“

IV. A Absence součinnostního dotazu na výkon funkce prokuristky

19. Žalobce nejprve namítá, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku městského soudu. Městský soud žalovaného zavázal, aby v dalším řízení doplnil skutková zjištění tak, aby mohl posoudit, zda opomenutí učinění dotazu na funkci prokuristky mělo vliv na rychlost a efektivnost exekučního řízení. Jak již bylo uvedeno, v předchozím rozhodnutí žalovaný uložil žalobci výtku za porušení § 46 odst. 1 exekučního řádu, dle kterého exekutor postupuje v exekuci rychle a účelně. Vzhledem k tomu, že žalovaný v novém rozhodnutí od této právní kvalifikace ustoupil a žalobci uložil výtku pouze za porušení § 2 odst. 2 exekučního řádu (povinnost vykonávat povolání svědomitě), nebyl žalovaný povinen prokazovat, že žalobce nepostupoval rychle a efektivně. Tato dílčí námitka tak není důvodná.
20. Žalovaný uložil výtku z toho důvodu (viz bod [5] tohoto rozsudku), že výkon funkce prokuristy je informace veřejně dostupná a jednoduše získatelná a zároveň byl žalobce o této skutečnosti informován, ale neučinil nic až do výmazu této informace z obchodního rejstříku. Toto posouzení je však v přímém rozporu s názorem, který městský soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, a který byl pro žalovaného závazný (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. Městský soud ve zrušujícím rozsudku uvedl následující: „Jak vyplývá ze spisu žalovaného, exekuce proti povinným byla zahájena v roce 2006. Povinná byla zapsána jako prokuristka s účinností ode dne 28. 4. 2011 až do 25. 9. 2013. Žalovaný zde přiléhavě poukázal na to, že zjistit takovou skutečnost bylo možno „ruční“ (osobně prováděnou) lustrací ve vyhledávací obchodního rejstříku. Byť je obecně na žalobci, aby přijal taková personální a organizační opatření, aby exekuce byly efektivní a snáze se dosáhlo jejich účelu i taková činnost má své limity. Protože skutečnosti ve veřejném rejstříku nezapsané jedním dnem mohou být účinně zapsány dnem následujícím, žalobce by však takovou lustraci musel u všech povinných ve všech exekucích provádět prakticky neustále. Za pravdu je proto třeba dát žalobci v tom, že pokud není vyhledávání těchto skutečností automatizované, jejich operativní zjištění je obtížné. Pominout nelze ani to, že i sama oprávněná M. U. tuto skutečnost (patrně lustrací) zjistila a oznámila jiným osobám až v roce 2013. Podle spisového materiálu se tak stalo v rámci stížnosti podané dne 1. 8. 2013 u žalovaného. To přestože oprávněná osoba byla srozuměna s tím, že každou informaci o majetku či zaměstnání povinných může předat exekutorovi sama – spis žalovaného obsahuje řadu podnětů či sdělení od žalobce učiněných k oprávněné, ze kterých vyplývá, že za celou dobu prováděné exekuce byla oprávněná opakovaně na vhodnost takové součinnosti žalobcem upozorněna. V neposlední řadě právě z exekučního spisu vyplývá, že v období, kdy již povinná byla vedena v obchodním rejstříku jako prokuristka, učinil žalobce několik dotazů na součinnost (ve dnech 24. 6. - 15. 8. 2011, 6. 4. 2012 - 25. 6. 2012). Žalobce v rámci těchto dotazů přitom nezjistil ani u České správy sociálního zabezpečení či u zdravotních pojišťoven, že by povinná byla vedena jako pojištěná osoba (tj. že by od zaměstnavatele dostávala odměnu, z níž by bylo pojistné odváděno). Městský soud má potom za této situace pochybnosti, zda by žalobce vůbec mohl na základě dotazu ve společnosti, v níž povinná zaujala významnou řídicí roli, úspěšně zjistit, zda povinná pobírala odměnu, kterou by bylo možno exekučně postihnout. Samotný výmaz prokury povinné z obchodního rejstříku byl učiněn dne 25. 9. 2013 tj. jen krátce po podání stížnosti (podána dne 1. 8. 2013) a během jejího šetření (ukončeno výtkou ze dne 13. 3. 2014). Žalobce tak prakticky neměl ani větší časový prostor na jemu nově známou skutečnost reagovat. To, že prověřil

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

případnou výši odměny za výkon nově zapsané funkce povinné - člena představenstva, žalobce přitom uvedl ve vyjádření ze dne 2. 10. 2013.“

22. Městský soud tedy ve zrušujícím rozsudku uvedl, že zjištění informace o tom, že povinná vykonávala funkci prokuristky, bylo obtížné, a zároveň soud uvedl, že žalobce neměl od zjištění informace o výkonu funkce prokuristky dne 6. 8. 2013 do výmazu této informace z obchodního rejstříku dne 25. 9. 2013 větší časový prostor zareagovat na jemu nově známou skutečnost. I tímto posouzením byl žalovaný v navazujícím řízení vázán. Vystavěl-li žalovaný odůvodnění výtky na názoru, že žalobce pochybil, jelikož mohl jednoduše zjistit výkon funkce prokuristky, a na názoru, že měl alespoň zareagovat na toto zjištění po tom, co na něj byl upozorněn, uvážil tak nesprávně, jelikož dospěl k přesně opačnému názoru než městský soud ve zrušujícím rozsudku. V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, které byly správními soudy již pravomocně zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem správního soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „*není prostor pro polemiku*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 1 As 312/2020-39, nebo ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010-65).
23. Nyní rozhodující senát tak může pouze konstatovat, že názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku žalovaný nerespektoval a nyní rozhodující senát tento dříve vyslovený názor nemůže ani přehodnotit. Žalovaný tak porušil povinnost stanovenou v § 78 odst. 5 s. ř. s. a zatížil své rozhodnutí vadou, která má vliv na zákonnost rozhodnutí.

IV. B Náležitosti písemnosti ze dne 3. 12. 2012

24. Městský soud se zabýval otázkou, zda ve vztahu k druhému skutku postupoval žalovaný v souladu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku. Městský soud závázal žalovaného, aby 1) umožnil žalobci se vyjádřit k této písemnosti a 2) doplnil skutková zjištění o povaze písemnosti ze dne 3. 12. 2012, jelikož z dosavadních zjištění nebylo patrné, jakého úkonu se písemnost týkala, a tedy nebylo možné učinit závěr o tom, že popisovala úkon provedený v rámci exekuční činnosti. Tomuto pokynu žalovaný vyhověl.
25. Výzvou ze dne 11. 2. 2019 žalovaný vyzval žalobce, aby se vyjádřil k protokolu ze dne 3. 12. 2012. Namítá-li žalobce, že jej žalovaný vyzval pouze ke sdělení, „*proč nejsou v protokole označeny oprávněná a povinná, čas úkonu, jména a příjemní přítomných osob, a dále z jakého důvodu není protokol podepsán zaměstnancem žalobce a přítomnými účastníky*“, je taková výzva dle soudu dostatečná. Žalobce na tuto výzvu reagoval podáním ze dne 12. 2. 2019, kde se k dané písemnosti a celé situace mohl vyjádřit a nastínit svůj názor na věc, což také učinil.
26. V předchozím řízení nebylo zřejmé, jakého úkonu se písemnost týkala. V této písemnosti totiž bylo uvedeno velice málo údajů. Byla v ní uvedena spisová značka, jméno vykonavatele, datum 3. 12. 2012, pojmenování „*Věc: Protokol o úkonu*“, adresa povinného a dále následující: „*Pov. návštěvy na adr. X povinná nezaměstnána, MM dcery pov. , tel. povinný P. X, P. X, dohodnuty splátky 1tis od 12/2012, složenka vz. ponechán. M.,.* [telefonní čísla anonymizována soudem]. Ve vyjádření ze dne 12. 2. 2019 žalobce k dané písemnosti uvedl, že je z ní zřejmé, že vykonavatel jel do místa bydliště, aby zvažil mobiliární exekuci; na místě kontaktoval povinnou a na její pozvání provedl návštěvu; při návštěvě vizuálně zjistil, že mobiliární exekuce je nevhodná a naopak se domluvil na dalším kontaktu a způsobu placení. Tímto tak žalobce sám postavil na jisto, jakého úkonu se písemnost ze dne 3. 12. 2012 týkala. Žalovaný tak doplnil skutková zjištění dostatečně na to, aby mohl posoudit, zda se jednalo o úkon provedený v rámci exekuční činnosti, či nikoliv. Tím tak splnil závazný právní názor městského soudu.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

27. Žalobce namítá, že žalovaný se s tvrzeními uvedenými ve vyjádření ze dne 12. 2. 2019 žalobce nikterak nevypořádal a v napadeném rozhodnutí naopak vytrhl jeho tvrzení z kontextu. S tímto názorem městský soud nesouhlasí. V daném přípisu žalobce popsal skutkový děj (popsané v předchozím bodě tohoto rozsudku), ze kterého žalovaný dále vycházel, a prezentoval svůj právní názor, že úkonem exekuční činnosti je pouze takový úkon, který je svěřen zákonem exekutorovi. Na toto tvrzení žalovaný reagoval, když uvedl, že daný úkon byl předběžnou lustrací majetku a dohodou o dalším způsobu placení, tedy jedná se o úkon provedený v rámci exekuční činnosti. Tímto dle soudu žalovaný dostatečně reagoval na tvrzení žalobce.
28. Žalobce dále rozporuje právní posouzení úkonu ze dne 3. 12. 2012. Zatímco žalobce tvrdí, že daný úkon nebyl podřaditelný pod výkon exekuční činnosti podle hlavy třetí exekučního řádu, žalovaný je názoru, že tomu tak je.
29. Z dané písemnosti a následného tvrzení žalobce ve vyjádření ze dne 12. 2. 2019 plyne, že písemnost se týká jednání vykonavatele, zaměstnance žalobce, který navštívil povinné za účelem zvážení mobiliární exekuce, která se ukázala jako nevhodná, a domluvil s povinnými další způsob placení pohledávky (splátky ve výši 1 000 Kč měsíčně). Dle žalovaného tuto výši následně povinní od 27. 12. 2012 dodržovali.
30. Podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 418/2001 Sb. *o každém úkonu provedeném v rámci exekuční činnosti sepíše exekutor protokol. Byl-li úkon učiněn v písemné formě a listina, v níž je úkon zachycen, je založena do spisu, protokol se nevyhotovuje.*
31. Podle § 1 odst. 2 exekučního řádu *v rámci pověření exekutorským úřadem exekutor provádí nucený výkon exekučních titulů včetně zřizování exekutorského zástavního práva (dále jen "exekuční činnost") a další činnost podle tohoto zákona.* Toto ustanovení tak popisuje činnost exekutora v rámci exekuční činnosti (legislativní zkratka) a „další činnosti“, která je dále rozvedena v § 75 odst. 1 exekuční řádu.
32. Hlava III exekučního řádu je nazvána „exekuční činnost“ a skládá se z § 28 - § 57. Ta je dále rozdělena na díl 1 – „obecná ustanovení“ a díl 2 – „exekuční řízení“. Podle § 29 odst. 1 exekučního řádu *exekutor je vyloučen z exekučního řízení, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům exekučního řízení nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jeho nepodjatosti.* Toto ustanovení stanovuje pravidlo pro „exekuční řízení“, z čehož je dle soudu zřejmé, že „exekuční činností“ je zejména exekuční řízení podle dílu 2. Podle § 35 odst. 1 exekučního řádu se exekuční řízení zahajuje na návrh. Její počátek je tak jasně časově omezen. V posuzované věci není sporné, že exekuční řízení bylo zahájeno před rokem 2012, tedy v době úkonu ze dne 3. 12. 2012 již bylo exekuční řízení zahájeno a probíhalo. Podle § 52 odst. 1 exekučního řádu se pro exekuční řízení použijí přiměřeně ustanovení občanského soudního řádu. Tento zákon v § 325 zakotvuje institut soupis věcí na místě. Z daného je zřejmé, že soupis věcí na místě určených k provedení výkonu exekuce (mobiliární exekuce) je úkonem, jež je nutné podřadit pod exekuční činnost podle hlavy třetí exekučního řádu, a tedy protokol o něm vyhotovený musí mít náležitosti dané v § 2 odst. 2 vyhlášky č. 418/2001 Sb. Z rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2014, č. j. 14 Kse 6/2013-52, rovněž plyne, že o mobiliární exekuci musí být sepsán protokol s potřebnými náležitostmi. Podle městského soudu není podstatné, že ve výsledku nebylo pro nevhodnost movitých věcí přistoupeno k výkonu exekuce prodejem movitých věcí. Podstatné dle soudu je, že za tímto účelem zaměstnanec exekutora v pozici orgánu veřejné moci osobně jednal s povinnými. Tvrzení žalobce, že povinní pozvali vykonavatele na návštěvu, na způsobu, ve kterém vykonavatel při daném jednání vystupoval, nic nemění. Pořád vystupoval na návštěvě jako orgán veřejné moci v rámci zahájeného a probíhajícího exekučního řízení o způsobu provedení exekuce. Dle soudu je tak nepochybné, že úkon ze dne 3. 12. 2012 byl úkonem provedeným

v rámci exekuční činnosti. Písemný výstup takového jednání tak měl mít podobu protokolu a měl obsahovat nutné náležitosti stanovené v § 2 odst. 2 vyhlášky č. 418/2001 Sb.

33. Obdobně soud souhlasí s žalovaným i v tom, že z dostupných důkazů a zjištění plyne, že obsahem jednání byla i domluva na dalším placení pohledávky. Takový úkon lze dle soudu jednoznačně podřadit pod pojem exekuční činnosti, jelikož jím přímo dochází k cíli exekučního řízení, kterým je vymožení dlužné pohledávky. Nejedná se o další činnost exekutora podle již zmiňovaného § 74 exekučního řádu.
34. Soud tak uzavírá, že písemností ze dne 3. 12. 2012 byl zaznamenán úkon vykonavatele, který byl podřaditelný pod exekuční činnost a jako takový měl splňovat náležitosti protokolu podle § 2 odst. 2 vyhlášky č. 418/2001 Sb. Soud tak na základě námitek vznesených v žalobě neshledal námitky týkající se protokolu důvodnými.

IV. C Stanovisko exekutorské komory

35. Žalobce namítal, že postupoval podle doporučení profesní komory vyjádřené ve stanovisku ze dne 5. 5. 2014 značky PaL/14/14.
36. V tomto stanovisku je uvedeno, že „PaL komisi nebyla výtká soudnímu exekutorovi ani jiné další skutečnosti vztahující se k ní postoupena, nelze přijmout bližší stanovisko. [...] Jde-li o dotaz, zda je nezjištění majetku soudním exekutorem drobným nedostatkem či snad zda taková okolnost zakládá kárnou odpovědnost, je nutno zaujmout stanovisko, že je to soudní exekutor, kdo vede exekuční řízení a jedině on rozhoduje, které úkony v rámci tohoto řízení učiní. Pakliže exekutor zvolil takové úkony, které vedly k provedené exekuce, nemůže se jednat o nečinnost soudního exekutora (je-li tato předmětem dotazu). Pokud jde o náležitosti úředního záznamu, tyto nejsou předepsány, jeho povahu lze připodobnit poznámce ve spise.“
37. Z uvedeného stanoviska je zřejmé, že exekutorská komise vycházela pouze z neznámého sdělení žalobce, aniž by znala další podrobnosti o konkrétní věci. Toto stanovisko není ani nijak argumentačně a právně odůvodněno. Z poslední věty plyne, že se exekutorská komise vyjadřovala pouze k náležitostem úředního záznamu. Neposuzovala, zda úkon, který učinil vykonavatel žalobce dne 3. 12. 2012, byl úkonem učiněným v rámci exekuční činnosti. Dané stanovisko tak nijak nevyvrací závěry, ke kterým soud v nyní posuzované věci dospěl.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Z výše uvedených důvodů městský soud rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. V dalším řízení je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku. Bude muset posoudit, zda je nezjištění výkonu funkce prokuristky povinnou skutečně nedostatkem v činnosti žalobce, a to i přes názor městského soudu. Dospěje-li žalovaný k závěru, že se jedná o pochybení, bude muset tento svůj názor řádně odůvodnit úvahami, které nejsou v rozporu s již 2x vysloveným názorem městského soudu. Nedospěje-li k závěru, že se žalobce dopustil pochybení, bude muset posoudit, zda nedostatky protokolu ze dne 3. 12. 2012 způsobují samy o sobě takové pochybení, které zakládá možnost uložení výtky podle § 7a exekučního řádu.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby, a odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) a za návrh ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního

tarifu. Za každý úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Tato částka se zvyšuje o sazbu DPH, která je ve výši 21 %. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 11 228 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29.05.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu